

Vera megszépül

Legyen ez egy humoros horrornovella. A kiindulópont pofonegyszerű. Száz év óta minden gondolkodó az emlékezetéről beszél, akkor hát legyen a hős egy emlékezet nélküli ember. Memóriája mindössze néhány másodpercnyi legyen, pihent, koncentrált állapotában megengedjük neki az egy percet is. Az ilyen ember mellé azonban kellene segítők. Ha van családja, akkor ez a segítő lehetne az egyik családtag. De inkább ne legyen családja. Így máris humorosabb a történet. Kísérője egy szociális munkás, Vera.

Vera fiatal, s noha nem éppen szemrevaló teremtes, női mivolta letagadhatatlan. Ráadásul feminista nő, amely nőtípus nem egészen részhalmaza a nőtársadalom egészének, egy kicsit inkább kilóg belőle. Mindenesetre hősünk, aki magát valamiért Povarov úrnak hívja, mint az a régi matematikus, csak azért nem gondolja Verát a feleségének, mert Vera, éppen ezt a balesetet elkerülendő, egy kis nylonfóliával védett táblácskát tűzött a ruhájára, amelyen ez áll: *Vera, ápoló*. A biztonság kedvéért még ápolóruhába is bújlik, ha Povarov úrhoz készül. Tegyük hozzá, hogy általában nem kell Povarov úrhoz készülnie, ugyanis a hangyányi emlékezettel megáldott embereket nemigen lehet magukra hagyni.

Povarov úr negyvenöt éves. Jó erőnlétben lévő, sármos férfi, ezen kívül fogyatékoságából eredő esetlensége olyan gyermeki bájjal ruházza fel, hogy ha Vera ápoló elővigyázatosságra hivatkozva nem zárná el a világ előtt, Povarov

úrnak mindjárt sok felesége akadna. Persze számunkra Vera ápoló elővigyázatossága gyanúra adhat okot, hiszen semmivel sem veszélyesebb az utca, már amennyiben Vera ápoló kíséri a rászorulót, mint a lakásbelső. Nos, vajon miféle gyanúra adhat okot Vera ápoló elővigyázatossága? Netalán szerelmes a rászorulóba, s kicsinyes érzelmei eldugják Povarov urat a világ elől, akár a féltve őrzött kincset vagy egy növényt, amely a fényteleniségtől hamar kókadózni kezd? Ha így volna, Vera ápoló feminizmusát nagy csacsiságnak gondolhatnánk, s arra a következtetésre volnánk kénytelenek jutni, hogy női büszkesége becsapja őt. Lehet, hogy egyszerűen nem kellett egyetlen férfinak sem, ezért beállt a női identitásért küzdő feminista harcosnak, aki szegény olyan maskulin, vagy ha tetszik: aszexuális, hogy a fal adja a másikat. De ha így volna, akkor még arra a sötét következtetésre is juthatnánk, hogy Vera ápoló alkalomadtán erőszakot tesz a férfin. Lekötözi. Megerőszakolja, napokra kiéhezteti, pincébe zárja, vagy valami ehhez hasonló. Vagy arra, hogy Vera ápoló, megpróbálván kijátszani a páciens szellemi éberségét, elszerződi a gyönyörű budai házát, melyben jelenleg is tartózkodnak. Bárhogy is van, nagyon valószínű, hogy Vera ápoló már torkig van a beteggel, akinek minden percben el kell magyaráznia, hogyan működik a hajszáritó, hogy ő, mármint Vera ápoló nem Povarov úr felesége, s ha még egyszer hozzányúl a combjához, úgy nyakon vagdossa a sodrófával, hogy belenyekken, vagy azt, hogy ő, mármint Povarov úr nem Povarov úr, nem matematikus, vagy ha az is volt, mostanra már biztosan nem az.

Igen, úgy döntöttünk, hogy ez volt az utolsó elhangzó mondat kettejük között. Vagyis az utolsó előtti, mert Povarov úr nagy váratlanul válaszolt valamit az ápolójának.

– Kispajtás! Hát fel ne emlegesd nekem még egyszer a sodrófámat, mert fölviszlek a galambszaros padlásra, és úgy otthagylak, hogy mindjárt megtudod, hol lakik a jóisten! Hát te magyarázol nekem, hogy ki vagyok? Hiszen te még azt sem tudod, fiú vagy-e, vagy lány!

Ha kicsit szigorúak akarnánk lenni Povarov úrhoz, akkor azt gondolhatnánk, hogy nagy spíler, és végig blöffölt. Mert vagy csak tette a fogyatékos, és egy pillanatra kiesett a szerepéből, amelyet mi adtunk neki, vagy pedig hitelesen tudja eljátszani az épelméjűt. Bárhogy is van, Vera ápoló visszahőkölt. Összepakolta a ruháit, hogy otthagyja Povarov urat, ám Povarov úr, valami mélyről jövő ösztönből, hiszen a drámai helyzet vonatkozási pontjait már kiejtette az emlékezetéből, megragadta a nőt, és elindult vele a galambszaros padlásra. Vera sikítózott, és kapálózott, ám mint mondtuk, Povarov úr jó erőnlétben volt. A nőnek épp csak a haja bomlott ki, és a szemüvege esett le a földre, azonban mire a tetőt tartó gerendához lett kötözve, arcának karaktere jelentékeny változáson esett át.

Povarov úrnak, aki épp nagyon élénk szellemi állapotban volt, egyetlen perce maradt, hogy a padlásról leszaladjon a pincébe a szikszalagért, visszamásszon a padlásra, és leszigetelje Vera ápoló száját, amelyből éles sikkantások törtek elő. Épp hétköznap volt, munkaidő, a nagyothalló szomszédasszonyt leszámítva senki nem volt a közelben. Povarov úr visszatért a szikszalaggal, körbecsavarta a nő fejét, majd leült vele szemben, és várt.

Patthelyzet. Vera ápoló nem tudta meggyőzni Povarov urat, hogy leszedje a szájáról a szikszalagot, sem pedig arról, hogy oldozza el, mert lekötözöttsége enyhén szólva is jogtalan, Povarov úr azonban a következő pillanatban már nem emlékezett a lekötözés okára, azt viszont min-

den pillanatban sejtette vele a látvány, hogy a helyzetnek oka van, tehát a lekötözött nőnek úgy kell maradnia, bármi áron.

Ha előreszaladunk a történetben, nyilván mindenkiben felrémlik annak a katasztrófának a lehetősége, hogy Povarov úrnak, aki csak a nevére emlékszik, előbb-utóbb el kell hagynia a padlást. Ha másért nem, mert megéhezik, vagy vizelethétkje támad. Ez azonban rettenetes következménnyel járna. Amikor percekkal később mindez Vera ápolónak is eszébe jutott, hirtelen bömbölni kezdett, torkából kétségbeesett hörgés gurgulázott.

– Nem, angyalom, hiába. Te le vagy kötözve, s erre bizony jó okot adtál.

Vera ápolóban új remény éledt. Mégiscsak az volna jó, ha a beteg itt hagyná, mintegy megfélelve róla, mert akkor szépen kiszabadulhatna a kötelékből. Most már csak várakoznia kellett. Povarov úr előbb-utóbb úgyis feladja. De Vera ápoló tévedett. Povarov úr még nagyon sokáig ült ott, szemközt az ápolójával.

– Magácskának helyes kis pofikája van – mondta a beteg, s erre Vera szíve nagyot dobbant. Nem annyira a gyengéd érzelmek csiklandásától, hanem inkább az ijedtségtől, amit Povarov úr közeledő ujjai csak fokoztak. Povarov úr keze végül irányt váltott, és összecsiszpentette a nő orrocskáját.

– Milyen egyszerű lenne most magácskát megölni. Igazán semmiség. No, itt maradjon kedvesem. Én most leszaladok, de egy perc múlva már vissza is jöttem. Csak semmi butaság, kisangyalom! – Povarov elment, és egy perc múlva nem jött vissza.

Kopogtattak. Vajon ki kopogtathat egy Povarov úr ajtaján?

Povarov úr kinyitotta az ajtót. Egy öltönyös fiatalember volt, dossziéval a kezében. A fiatalember elmondta, hogy melyik ügynökségtől jött, s megkérdezte, hogy vajon Takács József (ez állt ugyanis a névtáblán) kötött-e már életbiztosítást.

– Fáradjon beljebb – mondta a kuncsaft. – Kávét esetleg?
– Nem, köszönöm. Nem kávézom.

A fiatalember Povarov úr gesztusain felbuzdulva nekilátott előadni a különböző életbiztosítási csomagokat, különböző feltételeket, a kedvezményezettre és a biztosított félre vonatkozó tudnivalókat. Povarov úr bólogatott és helyeselt.

– Ön kávézik? – kérdezte az ügynök.

– Nem.

– Netalán dohányzik?

– Szó sincs ilyesmiről.

– Van súlyos betegsége?

– Egyre sem emlékszem.

– Felmenői között van vagy volt rákos beteg?

– Nem hinném.

– Akkor önnek igazán jók a – már ha nem sértem – paraméterei. Nagyon előnyös havi alappal igen jó feltételek mellett tudja biztosítani magát. Szabad ajánlanom a...

– Hogyne!

– ...a százkettes csomagot? Egyedülálló férfiak számára ez a legelőnyösebb. *Dinasztia* a neve.

– A *Dinasztia* egészen kiváló lesz.

– Hát akkor itt lesz szíves aláírni. És itt, meg itt, és itt.

Az aláírás helyén ez szerepelt: Povarov.

– Megkérhetném, hogy a Takács Józsefet is írja oda?

– Hogyne! Ideírom akkor a Takács Józsefet is.

– Nagyszerű. Köszönöm.

A szerződés tehát hitelesnek volt tekinthető. A szerződő felek az ajtóban vidáman kezét rázták, majd Takács József visszament a konyhába, és leült egy székre gondolkodni. Ám azt, hogy egy emlékezet nélküli ember miről gondolkodik, az olvasók képzeletére bízunk.

Eközben Vera már majdnem kibújt a kötélből, és az utolsó manőverekhez olyannyira lendületbe jött, hogy testét fékevesztetten dobálta a padlás deszkáin. Povarov úr felsietett a padlásra, s amikor meglátta Vera ápolót, a csapdába esett, vergődő kismadarat, aki a szabadulásához azt az utat választotta, hogy ruhájából bújik ki, és aszszonyos bugyijától eltekintve már csaknem teljesen meztelen volt, s dühtől eltorzult arca, izzó tekintete egészen állatiasnak látszott, a természet erőitől átfűtött ósaszony ábrázatának, feje körül még mindig a szikszalaggal, tehát ekkor Povarov úr szája elé kapta a kezét, szeme elkerekedett, s mert Vera ápoló öntudatlan állapotában elfelejtvén, hogy betege nem emlékszik semmire, félreértette Takács József közeledését, s az utolsó pillanatban kirántva magát ruhája, a kötelek, s minden egyéb fogságából felpattant, s hangtalanul úgy tőkön rúgta Povarov urat, hogy az menten megfeküdt.

Vera ápoló, ki ekkorra már a feldühödött amazonokra emlékeztetett, letépte fejről a szikszalagot, lihegett kettőt, majd felkapta a sarokba állított pajszer, és péppé verte Takács József leszázalékolt matematikus fejét. De még ez sem volt elég. Lovaglóállásban a tetem fölé emelkedett, két ujjal szétfeszítette a pináját, és miközben lehugyozta páciensét, arcát a gerendázat felé fordította, és állati hangokat hallatva, csukott szájjal ordított.

Miután az öltönyös fiatalember kiért az utcára, megjíedt, bizsergett, az arca egy ismeretlen, kéjes örömtől égett.

Beszaladt az első bisztróba, leült, és elővette a szerződést, hogy átolvassa. Amikor megkérdezte Takács Józsefet, hogy ki legyen a kedvezményezett, a leszázalékolt matematikus, hiszen jovialis ember volt, visszakérdezett.

– Mi is a kedves neve?

Jónás Ignác egy kicsit habozott, majd megmondta a kedves nevét. Így lett ő a kedvezményezett. Néhány napon belül felmondott az ügynökségnél, s noha kivizsgálták az ügyet, semmi kivetnivalót nem találtak benne. A gyilkossághoz pedig nyilvánvalóan nem volt köze.

De vajon mi van Verával? Börtönben ül, vagy szanatóriumban? Az utóbbi lehetőség valamivel talán viccesebb. Küldjük egyenesen a zárt osztályra. Tetessünk rá kényszerzubbonyt, mely ijesztően fogja emlékeztetni egy helyzetre élete fordulópontján. Amikor kihozták a zárt osztályról meghallgatásra, Vera ápoló nem sok információval szolgált.

– Ismeri Takács Józsefet? – semmi válasz. – És Povarov urat ismeri?

Erre a kérdésre Vera ápoló bömbölni kezdett, hujjogott, és a kihallgatóterem közepére vizelt.

Ezzel a vizelettel tett pontot a történet és egész életútja végére. Talán ildomos volna elárulni, hogy sejtésünk szerint Vera ápoló szerelmes volt páciensébe, s ha lehet még egyáltalán tanulsága ennek a kurta mesének, akkor az valami olyasmi, hogy a szerelmes nők, még ha feministák is, igen könnyen kifordulnak önmagukból.